

ΤΣΕΓΚ-ΚΙ-ΤΟΓΚ

Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΚΙΝΕΖΙΚΟΝ

Εὐθύς ὡς ἔλαθε γινῶσιν αὐτῆς τῆς μηνύσεως ὁ Λιέν, ἡ-
σθάνθη τὴν κεφαλὴν του ὡσεὶ ὑφισταμένην ψυχρολουσίαν, τό-
σον εἶχε ταραχθῆ.

Ἄλλ' ὁ αὐτοκράτωρ, προνοῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀπήντησε διὰ
τῆς σιωπῆς εἰς τὴν μῆνυσιν τοῦ Παῶ.

Ὀλίγον ἀργότερον, ἡ αὐτὴ κατακραυγὴ ἠγέρθη παντα-
χόθεν.

Πρόήρχετο καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν ὁπαδῶν τοῦ ὑπουρ-
γοῦ καὶ τῶν προστατευομένων του.

Τότε, ὁ αὐτοκράτωρ ἠδυνάτει νὰ ὑποστηρίξῃ ἐπὶ πλέον τὸν
εὐνοούμενόν του καὶ ἐδέησε τὰ προσταξὴν τὴν ἐξορίαν του καὶ
τὴν κατάσχεσιν τῶν ὑπαρχόντων του.

Ὁ Λιέν εἶδεν εἰσερχομένους, μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτῆς
τῆς ἀποφάσεως, σῶμα στρατιωτῶν ὅτινες, μὲ τὰ ὅπλα εἰς
χεῖρας, ἤρχοντο νὰ τὸν παραλάβωσιν ἵνα τὸν ἀπαγάγωσιν
εἰς ἐξορίαν, αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του.

Ἦτο καθ' ὁλοκληρίαν καταβεβλημένος ἐξ αὐτῆς τῆς πτώ-
σεως ἰδίως ἡ καρδία του ἐσπαράχθη, ὅτε εἶδε τὰ δάκρυα τῆς
ἀρχαίας του γείτονος, τῆς τόσον εὐειδοῦς, ἥτις, μὲ τὴν κό-
μην λυτὴν, ὑφίστατο κακώσεις ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.

Ἐνῶ ἔβαινον εἰς τὴν ἐξορίαν, ἰκέτευσε καθ' ὁδὸν τοὺς φύ-
λακας νὰ τὸν ἀφῇσωσι ν' ἀναπαυθῇ μίαν στιγμὴν.

Αἰφνης συμμορία ληστῶν εἰσώρμησεν· εἶπον ὅτι ἤρχοντο,
ὡς τυραννηθέντες ἄλλοτε παρ' αὐτοῦ, νὰ λάβωσι τὴν κεφα-
λὴν τοῦ Λιέν, τοῦ ἐχθροῦ των.

Ὁ πρόην ὑπουργός, ἐστερημένος παντὸς μέσου ὑπερασπί-
σεως, σενελήφθη καὶ κατεσφάγη.

Εὐθύς ἡσθάνθη ὅτι ἡ ψυχὴ του, ὡς ἦσαν αἱ χεῖρές του
δεδεμέναι ὀπισθεν τῆς ράχews, ἀπήχθη ὑπὸ δυο βρυκολάκων
εἰς πόλιν μεμαχρυσμένην.

Ἐκεῖ, εἰσῆχθη ἐντὸς μεγάρου, ἐνώπιον ἄρχοντος φρικωδῶς
δυσμόρφου.

Ἦτο ὁ κριτὴς τοῦ Ἄδου ὅστις, μὲ τὴν βίβλον τῶν κα-
λῶν καὶ κακῶν πράξεων πρὸ αὐτοῦ, ἀπεφύλλιζε τὸ βιβλίον
τῶν νεκρῶν.

— Εἶνε πολιτικὸς ἐγκληματίας, ἀνέκραξε βλέπων τὸν Λιέν.
Ἀπιστος εἰς τὸν αὐτοκράτορα, καταδυναστεύων τὸν λαόν· ἀ-
ξίζει νὰ τὸν τιμωρήσωμεν διὰ τοῦ ζέοντος ἐλαίου.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ἄδου ἀπήντησαν διὰ μηχανημάτων ὁμοίων
μὲ βροντάς· ἔδραξαν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ἐβύθισαν ἐντὸς χύ-
τρας, ἐχούσης ἑπτὰ ποδῶν ὕψος καὶ περιστοιχισμένης ὑπὸ
φλογῶν.

Μεθ' ὅλας τὰς σπαρκατικὰς του κραυγὰς, οὐδεὶς ἤρχετο
εἰς βοήθειαν τοῦ ἀτυχοῦς.

Τὸ ζέον ἔλαιον, τὸ ὅποιον ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῶν ἔψηνε τὸ
δέρμα, εἰσέδυσεν ἐν τέλει εἰς τὸ στόμα του καὶ ἀκόμη μέχρι
τοῦ στομάχου.

Ἐπόθει ν' ἀπέθνησκε μίαν ἔτι φορὰν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο
πλέον.

Τέλος εἰς βρυκολαξ τὸν ἐξήγαγε διὰ τεραστίου περόνης καὶ
τὸν ὠδήγησεν ἐκ νέου ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ.

Ὁ τελευταῖος οὗτος, ἀφοῦ τῷ ἀπέτεινε μὲ τρόπον σαρδῶ-
νιον φιλοφρονήσεις διὰ τὸ θάρρος του, συνεβουλεύθη τὴν βί-
βλον.

— Τώρα, εἶπε, πρέπει νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ Ὄρος τῶν Μα-
χαίρων, διὰ νὰ ἐκπλύνῃς τὸ ἐγκλημα, τὸ ὅποιον εἶχες δια-
πράξῃ παραδιδόμενος εἰς ἀδικίας.

Ὡδήγησαν τὴν πτωχὴν ψυχὴν εἰς τοὺς πρόποδας ὄρους,

τὸ ὅποιον δὲν ἦτο πολὺ εὐρύ, ἀλλ' ἦτο ἐξ ἄλλου ὑψηλότατον
καὶ κατάσπαρτον ἀπὸ αἰχμὰς ἐγγχειριδίων, αἵτινες ἠγείροντο
ὅλαι ὄρθαι καὶ εὐθυτενεῖς. Παλλὰς ἔως τώρα ψυχὰς εἶχον ἀ-
φειθῇ ἐπὶ τῶν αἰχμῶν ἐκείνων, κραυγάζουσαι, θρηνοῦσαι καὶ
παλαίουσαι εἰς μάτην.

Ὁ Λιέν, πρὸ τοῦ ἀποτροπαίου αὐτοῦ θαύματος, ἐδίστασε
ν' ἀναβῇ. Τότε ὁ βρυκολαξ τὸν ἤρπασε διὰ τοῦ ἄκρου μιᾶς
λόγχης, τὸν ἐσφενδόνισεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ πέσῃ
εἰς τὸ μέσον τῶν ἡκονισμένων αἰχμῶν τῶν μαχαίρων, ἐξ ὧν
ἔβριθε τὸ ὄρος.

Ἀφοῦ ὑπέστη ἀπεριγράπτους πόνους, ὁ δυστυχὴς εἶδε πλα-
τυνομένης τὰς πληγὰς του· ἀφῆθη ἀπὸ τῶν μαχαίρων καὶ ἐ-
κυλίσθη χαμαὶ ἐν φρικῶδει ἀπελπισίᾳ.

Τὸν ὠδήγησαν ἐκ τρίτου πρὸ τοῦ κριτοῦ, ὅστις τῷ εἶπε
τὴν φορὰν αὐτὴν, μετὰ καλοκάγαθίας, ὅτι μικρὰ ἀκόμη τι-
μωρία τῷ ὑπελείπετο : τὸ νὰ καταβροχθίσῃ τὸν ἄργυρον ὅσον
ἀτίμως εἶχεν ἀποκτήσει, δηλαδὴ τρία ἑκατομμύρια διακόσια
εἴκοσι καὶ ἐντάλληρα μόνον.

Ἐράνη τότε ἐν τῇ αὐτῇ ὁρῶς συσσωρευμένων νομισμάτων·
ἐφ' ὅσον βρυκολαξ τις ἀνέλυε τὰ νομίσματα ἐντὸς δοχείου,
ἄλλος τις εἶδεν εἰς τὴν ἐνοχον ψυχὴν νὰ πίνῃ τὸ μέταλλον
ἀναλελυμένον, δι' ὑπερμεγέθους σιγήρου κοιλιαρίου.

Ὁ Λιέν δὲν εἶχε πλέον δέρμα εἰς τὸ στόμα, οὔτε εἰς τὸν
λαιμόν, οὔτε εἰς τὸν στόμαχον.

Ἐλυπήθη τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὅτι πολὺ χρόμα εἶχε συσ-
σωρεύσει, αὐτὸς ὅστις ἐπὶ ζωῆς του ποτὲ οὐκ εὗρεσκε τὸν πλου-
τὸν του ἐπαρκῆ.

Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς τῆς καταδίκης, ὁ κριτὴς διέταξε νὰ
τεθῇ ἡ ψυχὴ εἰς τὸν τροχὸν τῆς μετεμψυχώσεως, ἵνα μετα-
μορφωθῇ εἰς κόρην.

Μόλις ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ κυλίνδρου, καὶ ὁ Λιέν εὐρέθη μι-
κρὰ κόρη, πλησίον πατρὸς καὶ μητρὸς ρακενῶτων, ἐν μέσῳ
ἐσθαρμένης καλύβης.

Ἡυξήθη πλησίον ἐκείνων, εἰς ζῶν ἐπακτείας καὶ ἀθλιό-
τητος.

Ἐν ἡλικίᾳ δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐργάτης τις τὴν ἐνυμφεύθη
ἐν πρώτοις καὶ κατόπιν τὴν μετεχειρίζετο κακῶς.

Ἀθλιὸς τις γείτων ἐζήτησεν ἡμέραν τινὰ νὰ τὴν ἀπο-
πλανήσῃ.

Ἀλλ' ἐκείνη ἐνεθυμήθη τὰ κατὰ τὴν πρώτην τῆς ζωῆς
διαπραχθέντα ἀμαρτήματα καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ διαπραχῇ
νέον πάλιν ἐν τῇ νέᾳ τῆς ὑπάρξει.

Ἀντίστη, ἀφηγήθη τὰ πάντα πρὸς τὸν σύζυγόν της· ὁ
γείτων ἀποπεμφθεὶς ἀποτόμως δὲν τὸ ἠνέχθη καὶ ἐζήτησε
νὰ ἐκδικηθῇ. Ἐσπέραν τινὰ, εἰσῆλθε καὶ ἐδολοφόνησε τὸν ἐρ-
γάτην· ἡ γυνὴ μόλις ἠδυνήθη νὰ σωθῇ τραπέισα ἐσπευσμέ-
νως εἰς φυγὴν.

Ὅτε ἐγνώσθη ἡ δολοφονία, κατηγορήθη ἡ σύζυγος ὅτι
αὐτὴ παρώτρυνε καὶ ἐφόνευσαν τὸν σύζυγόν της.

Ἡ καταδίκη ἀπηγγέλθη

Μὴ δυνάμενη ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά της, ἡ δυστυ-
χὴς ἤρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ ὀλολύζῃ, καὶ ἐν τέλει νὰ ἐκπέμπῃ
τρομερὰς κραυγὰς.

— Λιέν !... Λιέν !... Σ' ἐπίασε λοιπὸν ἐφιαλτὴς ! ἔκρα-
ξαν αἱ σύντροφοι τοῦ σπουδαστοῦ σείοντες αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀνα-
κλιντροῦ ἐφ' οὗ ἐκοιμάτο ἀπὸ τετάρτου ὥρας. Ἐμπρὸς ζύ-
πνησε, πεινᾶσθε ὅλοι !

Ὁ νέος ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἶδε πρὸ αὐτοῦ τὸν
Βόνζον, ἐν τῇ αὐτῇ πάντοτε στάσει, ὅστις τῷ εἶπε μετὰ μει-
διάματος εἰρωνικοῦ :

— Νὰ ὁ κύριός πρόεδρος τοῦ συμβουλίου !

Εἰς ἄκρον ἐκπλαγείς ἐξ αὐτῶν τῶν λέξεων καὶ ζωηρῶς
συγκεκινημένος ὑπὸ τοῦ ὀνειροῦ του, ὁ Λιέν ἐζήτησε νὰ τῷ
διδάξῃ ὁ ἱερεὺς τὸν δρόμον ὃν ὤφειλε τοῦ λοιποῦ ν' ἀκολουθῇ.

— Ἐσο ἐνάρετος καὶ φιλόανθρωπος, τῷ εἶπεν ὁ Βόνζος· θὰ

ἰδοῦς τότε ὅτι ὁ λωπὸς βλαστάνει καὶ μέσα εἰς τὰς φλόγας !
Ὁ Λιέν, λίαν ἀποτεθαρρημένος, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια ἀπεκδύθει πᾶσαν οἶσιν καὶ ματαιοδοξίαν. Ὀλίγον μετέπειτα ἐξηφανίσθη χωρὶς κανεῖς νὰ μάθῃ τί ἀπέγινεν.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΕΒΙΑ

Η ΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

Α'

Πλήθος συμπαγές ἐστάθμευεν, ὥραϊαν τινὰ πρῶϊαν τοῦ Μαΐου, πρὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς Μαγδαληνῆς, περιμένον ἐν ἀνυπομονησίᾳ λαμπρὸν γάμον, ὃν οἱ κώδωνες, ἀνακρουόμενοι θορυβωδέστατα, ἀνήγγελλον μέλλοντα ὅσον οὕτω νὰ ἐξέλθῃ.

Εἰς τὰ πλάγια τῆς ἐκκλησίας, αἱ ἄμαξαι, τεταγμέναι κατὰ μῆκος τοῦ πεζοδρομίου, ἦσαν ἑτοιμαὶ ὅπως προσέλθωσι καὶ παραλάβωσι τοὺς κεκλημένους.

Οἱ ἡνίοχοι ἔμενον εὐθυτενεῖς ἐπὶ τῶν θέσεών των κρατοῦντες διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ μαστίγιον καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὰ ἡνία, ἄτινα, στεροῦς τεταγμένα, ἔσυρον τὸν χαλινὸν καὶ ἀναγκάζον οὕτω τοὺς ἵππους ν' ἀνορθώσιν τὰς κεφαλὰς.

Ἐν τῷ πλήθει τὸ κοινὸν συνδιελέγετο μετὰ φαιδρότητος, κάμνον μυρία σχόλια ἐπὶ τῶν νεονύμφων.

— Τί κακὸ γιὰ ἓνα γάμο ! εἶπε μικρὰ ἐργάτις ἔχουσα τὸ ὕψος νοῦμον, τὸ βλέμμα τολμηρὸν καὶ στωικικόν, ἥτις ἐζήτει, διαγκωνίζουσα τοὺς ἄλλους, νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρῶτην σειρὰν. — Στοὺς γάμους μου δὲν θὰ γίνῃ τόσος θόρυβος ! Μιὰ μικρὴ μοδίστρα τόσῳ λίγο τὴν λογαριάζουν... Ἀλλὰ γι' αὐταῖς τῆς νέας τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, θὰ ἔβαζαν σ' ἀνησυχία καὶ τὸν Πάπα ἀκόμη, ἂν ἐτολμοῦσαν...

Γηραιὰ τις κυρία, μὲ ἀξιοσέβαστον τὸ ὕψος, ἥτις εὕρισκετο πλησίον τῆς νεάνιδος καὶ τὴν εἶχεν ἀκρασθῇ ἀφρημένως, ἐστράφη, καί, ἀτενίζουσα αὐτὴν μετὰ μειδιάματος, τῇ εἶπε :

— Τί θὰ ἐσκέπτεσο, κόρη μου, ἂν ἐμάθαινες τώρα ὅτι αὐτὴ ἡ νύφη, ὅχι μόνον δὲν εἶνε νέα τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, ὅπως ἔλεγες, ἀλλ' εἶνε ἀπλὴ μοδίστρα, σχεδὸν ὅπως ἐσύ ;

Ἡ νεῆνις ἐξερράγη εἰς γέλωτας.

— Ἀ ! τῷ ὄντι ! Μία μοδίστρα μὲ τόσα ὥραϊα ἄμαξια μὲ περιπαίξετε, κυρία !

— Διόλου, κόρη μου, ἡ νύφη ποῦ θὰ βγῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκκλησίαν εἶνε μοδίστρα.

Τὰ περίξ ἐκεῖ εὕρισκόμενα πρόσωπα, ἀκούοντα αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν, ἐπλησίασαν καὶ ἤκουον μετὰ προσοχῆς τὴν γηραιάν κυρίαν, ἥτις τόσον ἐνήμερος ἐφαίνετο τῶν πραγμάτων.

Ἡ νεῆνις ὑπέλαθε μὲ τόνον στωικικόν :

— Λοιπὸν, κυρία, τὸ γνωρίζετε, αὐτὸ τὸ ὥραϊο ἀντρόγυνον ;

— Ἄν τοὺς γνωρίζω ! πολὺ καλὰ μάλιστα ! ἀπήντησε μὲ ὕψος προστατευτικὸν ἡ γηραιὰ κυρία, ἥτις ἐφάνη καταμαγευθεῖσα, διότι εὕρισκεν εὐκαιρίαν πρὸς ἐπίδειξιν ὅλων τῆς τῶν γνώσεων. — ὁ ἀντρας εἶνε ὁ κύριος κόμης Ροβέρτος δὲ Βωμανοάρ, ἐκατομμυριοῦχος.

— Καὶ αὐτὸς ὁ κόμης παίρνει γυναικα μιά μοδίστρα : εἶπεν ἡ νεῆνις.

— ὦ ! ἀκριβῶς ὅχι. ἀλλ' ἐργάτρια ὡπωσδήποτε. Παίρνει τὴν ἀναγνώστριά τῆς μητέρας του, καὶ τῆς ἀναγνώρισε ὡς δικὰ τῆς μὲ συμβόλαιον, προῖκα ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Καμμία ἀνακατώστρα ! Παρετήρησεν ἡ νεαρὰ κόρη.

— Ὅχι, ὅχι παιδί μου, ἓνα κορίτσι τιμιώτατο καὶ χωρὶς ὑπερηφάνειας...

Ἡ γηραιὰ κυρία διεκόπη πρὸς στιγμὴν, εἰτ' ἐξηκολούθησεν :

— Ἀλλὰ φαίνεται νὰ ἔχῃ καταπληκτικὴν ὁμοιότητα μὲ μία νέα ποῦ ὁ κόμης Ροβέρτος δὲ Βωμανοάρ τὴν εἶχεν ἀρραβωνισθῇ καὶ ποῦ πέθανε ἐδῶ κ' ἓνα χρόνον.

Ἐν τούτοις, ὁ γλοβὸς ἠκούσθη ἐν τῷ πλήθει.

Ἐπῆλθε συνωστισμὸς ἐκ τοῦ ὁποίου αἱ δύο μας φλύαροι ἐπέτυχον νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν πρῶτην σειρὰν.

Αἱ ἄμαξαι ἐτέθησαν εἰς κίνησιν καὶ ἐλθούσαι παρετάχθησαν πρὸ τῶν βαθμίδων τῆς ἐκκλησίας, ἥς αἱ θύραι ἠνοίχθησαν ἐξ ὀλοκλήρου ἵνα ἀφήσωσιν ἐλευθέραν τὴν διόδον εἰς τοὺς νεονύμφους, καὶ εἰς τὸ ἐκ τῶν κεκλημένων ἐπιτελεῖόν των.

Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει των ψίθυρος θαυμασμοῦ ἐξεπέμφθη ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν περιέργων.

Ἦτο ζεῦγος θελκτικόν.

Ἡ νύμφη ἦτο ἀληθῶς λατρευτὴ ἐν τῇ λευκῇ τῆς ἐσθῇτι, τῇ ἀποληγούσῃ εἰς οὐρανὸν καὶ καταστίκῃ ἐξ ἀνθρώπων πορτοκαλέας.

Ἡ χρυσοῦς κόμη τῆς περιέβαλλε μέτωπον προέχον καὶ μαρμαρίνως λευκόν. Οἱ μεγάλοι τῆς κυανοὶ ὀφθαλμοὶ ἦσαν πλήρεις τρυφερᾶς γλυκύτητος. Μειδιάμα ἐσκαπτεν ἐπὶ τῶν ροδίνων τῆς παρειῶν δύο μικροὺς λακκίσκους θελατικωτάτους καὶ προέβαλλεν εἰς φῶς δύο σειρὰς μικρῶν καὶ λευκῶν ὀδόντων ἱκανῶν νὰ ἐξαπατήσωσι τὸν μάλλον πεπειραμένον ἔμπορον μαργαριτῶν.

Ὁ γαμβρὸς ἦτο ὑψηλὸς καὶ εὐσωμος, εἶχε μαύρους ὀφθαλμοὺς ρεμβώδεις, ὁ λεπτὸς του μύσταξ καὶ ἡ σγουρά του κόμη, ὧν τὸ μελανὸν χρῶμα ἦτο βαθὺ ὡς πτερόν κόρακος, καθίστων καταφανέστερον τὸ ὠχρὸν τῆς ὀψέως του.

Ἦτος ἄκρας εὐγενείας καὶ διακρίσεως ἦτο διακεχυμένον ἐφ' ὅλου τοῦ ὑποκειμένου του.

Ἡ νεαρὰ ἐργάτις ἐξέβλεπεν αἴφνης κραυγὴν θαυμασμοῦ.

— ὦ ! τί λαμπρὸ περιδέραιον ! ἐκραξεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν γηραιάν κυρίαν. Ἦθελα ἄραγε νὰ ἤξευρα τί πέτρα εἶνε αὕτη ποῦ θαμπώνει μὲ τὴν πολλὴν τῆς λάμψιν !

— Εἶνε ἄστρο, ἀγαπητὴ μου κόρη, ἀπήντησεν ἡ γηραιὰ κυρία... Μπορεῖς νὰ δῇς παρόμοια στὸ καθένα ἀπ' τὰ βραχιόλια τῆς... Αὐτὰ τὰ ἄστρα τὸ καθένα τους εἶνε φτιασμένα ἀπὸ ἓνα μόνον διαμάντι... Φαίνεται ν' ἀξίζῃ ἀπάνω ἀπὸ τριάντα χιλιάδες φράγκα αὐτὸ τὸ στολίδι !

— Ὁραῖο ἀλήθεια αὐτό, εἶπεν ἡ νεῆνις, γιὰ μιὰ ἀναγνώστριά !

Καὶ τὸ στέμμα τῆς, κυτάζετε λοιπὸν ! δὲν εἶνε ἀπὸ φυσικὸ ἄνθος, κυρία ;

— Ὅχι, εἶπε πάλιν ἡ γηραιὰ κυρία, — ἥτις προφανῶς ἐφαίνετο πολὺ εἰδήμων, — εἶνε φτιασμένο ἀπὸ τεχνίτη, καὶ μοῦ εἶπαν πῶς κι' αὐτὸ ἔχει κοστίζει ἓνα ποσὸ μεγάλο.

Ὅλοι οἱ κεκλημένοι τοῦ γάμου, ἐν τούτοις, εἶχον λάβει θέσιν εἰς τὰς ἄμαξας, αἵτινες ἐν τάχει ἀνεχώρουν διὰ τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ, κατευθυνόμεναι πρὸς τὰ Ἡλύσια Πεδία.

Β'.

Εἶχε σημάνει τὸ μεσονύκτιον.

Αἱ αἰθούσαι τοῦ μεγάρου Βωμανοάρ ἔβριθον.

Ὁ χορὸς εὕρισκετο ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ.

Ἡ δούκισσα Βωμανοάρ, ἡ μήτηρ τοῦ νεαροῦ συζύγου, ἀπήστραπτεν.

Ἦθέλησεν οἱ γάμοι νὰ δοξασθῶσιν εἰς τὸ δικαίτημά της, καὶ κατόπιν ἡμέρας, καθ' ἣν ἐκάστη στιγμὴ παρήγε καὶ νέαν τέρψιν, οἱ κεκλημένοι παρευρίσκοντο ἐτι ὅλοι ἐκεῖ, ἐκδηλοῦντες οὕτω τὴν πρὸς τὴν δούκισσαν φιλίαν των.

Ἡ νεαρὰ κόμηςσα, ἐν τούτοις, ἐφαίνετο σκεπτικὴ ἀπὸ τινων στιγμῶν.

Ἦσθάνετο πιεζομένην τὴν καρδίαν της καὶ ἀόριστος μελαγχολία τὴν κατεῖχεν ἐξ ὀλοκλήρου.